

[Ingeborg Hansen.]

naar den medfører strengere Straffe eller hjemler Straf for Handlinger, der tidligere har været belagt med mildere Straf eller har været straffri. Det er med Beklagelse, at Rigsdagen maa gaa med til en Fravigelse af dette Princip, men vi erkender, at vi er under den haarde Nødvendigheds Lov; og vi vilde ikke have nogen Mulighed for at vise, at Samfundet paa det allerskarpeste misbilliger dem, der har lukreret af Besættelsen, hvis vi ikke paa Trods af vore Principper skaffede os Midler i Hænde til at dømme og fordømme og straffe de Handlinger, som vi ikke havde nogen Mulighed for at ramme under Besættelsen. Det er som sagt den haarde Nødvendighed, der gør, at vi bryder med Principperne, men vi gør det.

Et andet Spørgsmaal, som rejser sig af Lovforslaget, er Vanskelighederne ved at afgrænse det strafbares Omraade forvarligt. Det er i det hele taget vanskeligt at definere Begrebet Værnemageri. Lovforslaget har dog ikke givet op over for Vanskelighederne, men har optrukket Retningslinier, som forhaabentlig vil give en rimelig Definition af de Handlinger, der skal straffes.

I § 2 staar der saaledes: „Den, som paa utilbørlig Maade har samarbejdet med Besættelsesmagten o. s. v.“. Det er jo ikke tilstrækkeligt, og derfor indeholder § 3 og § 4 Bestemmelser, som dels — nemlig i § 3 — omfatter de Personer, der kan rammes af Loven, dels — i § 4 — de Handlinger, der medfører Strafbarhed.

Om disse Regler har den højtærede Justitsminister allerede givet detaljerede Oplysninger, og der er ingen Anledning for mig til at komme nærmere ind paa dem, saa meget mere som vi fra mit Partis Side ganske billiger de Bestemmelser, som er føjet til under Behandlingen i det andet høje Ting, og de Ændringer i øvrigt, som er vedtaget dér. Vi godkender dem og er ganske enige i deres Affattelse.

Den højtærede Justitsminister har gennemgaaet Lovforslaget meget detaljeret, og der er for mig ingen Grund til at komme nærmere ind paa det, saa meget mere som mit Partis Ordfører som sagt er forhindret i at være til Stede. Jeg forstaaer, at flere ærede Medlemmer ønsker en kort Udvalgsbehandling, hvad jeg for saa vidt kan tiltræde, som jeg haaber, at mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Steincke, vil kunne komme til Stede i Udvalget og deltage i Behandlingen dér.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Bjerre: Dette Lovforslag burde sikkert have været en Del af Straffelovstillægget af 1. Juni 1945. Det havde været rigtigst, om Rigsdagen havde givet sig Tid til at udarbejde det første Straffelovstillæg saaledes, at man havde undgaaet paa ny at skulle beskæftige sig med et Straffelovstillæg med tilbagevirkende Kraft. Det er i sig selv ubehageligt, og det er navnlig ubehageligt i Betragtning af, at den højtærede Justitsminister ved Behandlingen af det første Straffelovstillæg udtalte, at kun mindre og mere betydningsløse Sager var udeladt af det. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette Forhold; der er allerede sagt meget om det, men jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det er med dyb Beklagelse, at mit Parti igen ser sig stillet over for et Lovforslag med tilbagevirkende Kraft.

Paa et Punkt kan Rigsdagen maaske være tilfreds, nemlig med, at den højtærede Justitsminister har indset, at den i sin Tid fremførte Kritik af Minimumsstraffen paa de 4 Aars Fængsel har været berettiget, og det er vel blandt andet en af Grundene til, at vi nu staar over for dette Lovforslag.

Det er afgjort uheldigt, ogsaa set ud fra et anklagemæssigt Synspunkt, at det har været nødvendigt med 3 Love om Landsførræderi og Værnemageri m. m., især naar Forholdet er det, at man saa at sige bygger en Pyramide ved at begynde med Toppen, derefter tager det mellemste Stykke — nemlig det Lovforslag, vi her behandler —, men endnu mangler hele Fundamentet. Det heldigste og reelleste havde været at bygge Lovkomplekset op fra neden, saa at man paa een Gang havde taget alle tre Kategorier af Værnemagere med, først dem, der ikke skal have Straf, men kun skal af med de Penge, som de har tjent ved Samarbejde med Tyskerne — jeg gaar ud fra, at ingen skal have Lov til at beholde deres Fortjeneste —, dernæst de grove Tilfælde, hvor der bliver Tale om Straf — det er dem, der er Tale om i dette Lovforslag —, og endelig de allergroveste Tilfælde, som omfattes af det første Straffelovstillæg.

Naar jeg fremsætter disse Betragtninger, er det for en stor Del af Hensyn til de Myndigheder, der skal arbejde med Lovene, Anklagemyndigheden og Domstolene. Det giver en uhyre Usikkerhed, at der ventes en tredje Lov, hvis Indhold endnu ikke kendes, og det medvirker til at trække